

תשרי

מולדו*:

יום ו' (בבוקר), שעה 5 עם 49 דק'.

סוזק"ל*:

אור ליום ש"ק ט"ו בו, שעה 12 עם 11 דק'.

תקופה:

יום ש"ק כ"ב בו, שעה 9.00 (בערב).

SEPT. - OCT. '23		תשרי תשפ"ד			
15	Fri.	הדלקת נרות: 6:47	אלול, ער"ה	כט	ששי
16	Sat.	הדלקת נרות: 7:47	א' דראש השנה	א	שבת
17	Sun.	מוציר"ט: 7:44	ב' דראש השנה, שופר, תשליך	ב	ראשון
18	Mon.		הענית צום גדלי'	ג	שני
19	Tues.			ד	שלישי
20	Wed.			ה	רביעי
21	Thurs.			ו	חמישי
22	Fri.	הדלקת נרות: 6:35		ז	ששי
23	Sat.	מוצש"ק: 7:33	פ' האזינו, שבת שובה	ח	שבת
24	Sun.	הדלקת נרות: 6:32	ערב יום כפור, כל נדרי	ט	ראשון
25	Mon.	מוציר"כ: 7:30	יום כפור, יזכור	י	שני
26	Tues.		בשם השם	יא	שלישי
27	Wed.			יב	רביעי
28	Thurs.			יג	חמישי
29	Fri.	הדלקת נרות: 6:23	ערב סוכות	יד	ששי
30	Sat.	הדלקת נרות: 7:22	א' דסוכות	טו	שבת
1	Sun.	מוציר"ט: 7:20	ב' דסוכות	טז	ראשון
2	Mon.		א' דחזה"מ	יז	שני
3	Tues.		ב' דחזה"מ	יח	שלישי
4	Wed.		ג' דחזה"מ	יט	רביעי
5	Thurs.		ד' דחזה"מ	כ	חמישי
6	Fri.	הדלקת נרות: 6:12	הושענא רבה	כא	ששי
7	Sat.	הדלקת נרות: 7:10	שמיני עצרת, יזכור, גשם	כב	שבת
8	Sun.	מוציר"ט: 7:08	שמחת תורה	כג	ראשון
9	Mon.		אסרו חג	כד	שני
10	Tues.			כה	שלישי
11	Wed.			כו	רביעי
12	Thurs.			כז	חמישי
13	Fri.	הדלקת נרות: 6:00		כח	ששי
14	Sat.	מוצש"ק: 6:59	פ' בראשית, מבה"ח, ערב ר"ח	כט	שבת
15	Sun.		א' דר"ח השון	ל	ראשון

*זמני המולד וסוזק"ל הם לפי שעון הרגיל בירושלים עיה"ק ת"ו

א' דר"ה, יום שבת קדש.

בהדלקת הנרות מברכת להדליק נר של שבת ושל יום הזכרון, ושהחיינו (לזמן הזה: הלמ"ד בחירק). ותפריש לצדקה לפני הדה"נ.

הנערות מתחילות להדליק משהגיעו לחינוך (ועיי' השיעור דחינוך בשו"ע כ"ק רבנו הזקן חלק או"ח סי' שמ"ג סעיף ג'), ועד הנשואין מדליקות נר אחד.

וכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו הכריז קריאת קדש על מבצע "ניש"ק" – נירות ש"בת ק"דש, וביחוד בענין השייך לחינוך, שהגדולים מוזהרים על הקטנים, ובעה"י המבצע מתנהל בפעילויות נמרצת, ובסערת אלומת אור קדש, ומכניס אור קדושה וטהרה בבתי ישראל בכל מקום שהם.

איש המדליק לא יברך שהחיינו.

מנחה. ידוע ומקובל בענין הכוונות שבתפלה, אשר אלו שאין דעתם יפה לכוון, מפני העדר הידיעה או מפני... מספיק שיכוונו כוונה כללית: להיות תפלתו נשמעת לפניו ית' עם כל הכוונות המבוארות בספרי קבלה (היום יום י"א אד"א).

...ע"כ שליחותיהו דרז"ל קא עבידנא לגזור גזירה שוה לכל נפש שלא לשוח שיחה בטילה משיתחיל הש"ץ להתפלל התפלה עד גמר קדיש בתרא שחרית ערבית ומנחה (כ"ק רבנו הזקן באגרת הקודש סי' כ"ד, עיי"ש בארוכה).

הודו כו', פתח אלי' כו', ידיד נפש כו'.

אין הש"ץ מתעטף בטלית למנחה או למעריב, לא בשבת ויו"ט ולא בר"ה.

הרכנת הראש בקדיש בעת אמירת התיבות: **שמה רבא, ויקרב משיחה, ואמרו אמן** (וזוקף, וחוזר ומרכין ראשו ואומר) **יהא שמה... יתברך** (וזוקף, וחוזר ומרכין ראשו קצת ואומר) **וישתבח... ויתהלל** (וזוקף, וחוזר ומרכין ראשו ואומר) **שמה דקודשא בריך הוא, ואמרו אמן.** בשעת אמירת **ואמרו אמן** של תתקבל – הרכנה במקצת. באמירת עושה שלום במרומיו מטה ומרכין ראשו לימין המתפלל. הוא – באמצע. יעשה שלום עלינו – לשמאל. ועל... אמן – באמצע.

בכל תפלה שאין אומרים בה תחנון (ממוצאי יוהכ"פ עד אחרי ר"ח חשוון, ערבית בכל השנה, מנחה ערב שבת ויו"ט וכו') אין מכים על החזה – בברכת סלח – באמירת חטאנו כו' פשענו.

באמרו: ואת כל מיני תבואתה לטובה, צריך לכוון לחטים למצה ואתרוג – במקום אחד נזכר מלבד הנ"ל גם יין לקידוש – ואז במילא תה"י כל התבואה לטובה.

בברכת ולמלשינים מפסיקים קצת בין "ותמגר" לתיבת "ותכניע", מתאים להכוונה, אשר "תעקר ותשבר ותמגר" הם נגד ג' קליפות שצריכים העברה לגמרי, "ותכניע" – לנגד קליפת נוגה שצריכה הכנעה ויש בה בירור.

בסיום שמו"ע – קודם יהיו לרצון השני – נוהגין לומר הפסוק של שמו. כמה מהחסידים נוהגין לומר גם הפסוק של שם כ"ק

אדמו"ר נשיא דורנו.

בעת אמירת עושה שלום במרומיו – מטה ומרכין הראש לשמאל המתפלל, הוא – באמצע, יעשה שלום עלינו – לימין המתפלל, ועל... אמן – באמצע.

באמירת קדושה מכוונים הרגלים עד לאחרי הא-ל הקדוש. אין לובשין הקיטל רק ביוהכ"פ.

...מנהג ישראל תורה לעשות מאמצים גדולים ביותר, שכל ילד יהי בימי ראש-השנה משך זמן מסוים בבית-הכנסת וישתתף, בהתאם לגילו, בתפלות וברכות, ישמע תקיעת שופר, יענה "אמן" ו"אמן, יהא שמה רבא", והילדים עושים זאת בשמחה... (לקו"ש חכ"ט ע' 536).

קודם קבלת שבת – אמירת תהלים.

קבלת שבת. מתחילין מזמור לדוד. אנא בכח – דקבלת שבת – אומרים בלחש (בכל שבת קדש). בואי בשלום כו' גם **ברנה ובצהלה.** באמירת בואי בשלום... בואי כלה: כשהופכים הפנים כלפי מערב מתחיל בשמאלו וגומר הסיבוב אחרי אמירת בואי כלה השני. מנהגנו לשוח באמירת בואי כלה הא' לימין, הב' לשמאל, הג' לאמצע כשפניו למזרח. "בואי כלה שבת מלכתא" אומרים בלחש (בכל שבת קדש).

כשחל **יאצ"ט** ביום וא"ו אומר בעל היאצ"ט גם הקדיש אשר לאחר מזמור שיר ליום השבת. (כמובן, מי שיש לו יאצ"ט בש"ק אומר קדיש זה). אם זהו ליל ש"ק שלפני היאצ"ט – בשבוע הבא – אין מנהגנו שבעל היאצ"ט יאמר קדיש זה. באמירת כגוונא – אומרים השם כתיקונו.

ערבית. חצי קדיש, אין כופלין "לעילא" בקדיש דעשי"ת, לבד בנעילה שכופלין. ברכת אוהב עמו ישראל – מסיים הש"ץ בלחש (בכל יום). גם זה שעדיין לא גמר קריאת שמע מוציא אותו הש"ץ באמירתו ה"א אמת (היינו שמשלים להתפלל ג' תיבות, כיון שזהו בעת אמירתו קריאת שמע).

יחיד המתפלל לעצמו יחזור תיבות אני ה' אלקיכם.

הש"ץ מגבי' קולו באמירת: המעביר בניו... כלם, מלכותך... ואמרו, נוסף על סיום כל פסקא (וכן בכל יום). ופרוש עלינו כו' – בקבלת שבת ויו"ט – בעמידה. הפורש סוכת שלום (אמר שומר את עמו ישראל לעד, יסיים מיד הפורש כו', ואם נזכר אחר כדי דיבור אינו חוזר, וכן בכל שבת ויו"ט), חצי קדיש.

תפלה דר"ה. זכרנו, מי כמוך, המלך הקדוש, וכתוב, ובספר – אומרים כל עשי"ת. (אמר הא-ל הקדוש ונזכר תוך כדי דיבור – דהיינו כדי אמירת "שלום עליך רבי" – יאמר מיד המלך הקדוש. ואם אחר כדי דיבור, או שהתחיל הברכה שלאחרי, חוזר לראש התפלה. המסופק חוזר ג"כ לראש. שכח זכרנו, מי כמוך, וכתוב, ובספר, ונזכר קודם שסיים הברכה, אומר במקום שנוזכר. נזכר לאחר השם של חתימת הברכה, לא יאמר עוד).

ביעלה ויבא: זכרנו ה"א בו – בית דגושה, ופקדנו בו – בית רפוי. במודים בכל התפלות דר"ה ויוהכ"פ – "והמרחס" (וכן

בכל שבת ויו"ט, ובכל תפלה שאין אומרים י"ח). עושה השלום במרומיו, ויכלו, ברכה מעין ז', מגן אבות... **המלך הקדוש**, וחותרם מקדש השבת, לדוד מזמור, קדיש תתקבל, מזמור ה' רועי גוי, חצי קדיש, ברכו, עלינו, ק"י.

כ"א אומר לחבירו לשנה טובה "תכתב ותחתם" בלשון יחיד **דוקא**.

שלום עליכם, אשת חיל, מזמור לדוד, דא היא סעודתא – אומרים בלחש (וכן בכל יו"ט וחיה"מ שחל בשבת) (ס' המנהגים ע' 38, ע' 56, ע' 57 הערה 8, היום יום י"ז תשרי, י"ט ניסן).

קידוש (מעומד – בכל ליל שבת ויו"ט): **יום הששי, יין – קידוש – זמן**.

כשמתחיל יתן עיניו בנרות, ובשעת ברכת הקידוש – בכוס... כדאי שיהי' בשעת הסעודה (ולא רק בעת הקידוש) עכ"פ נר אחד שברכו עליו (מלקו"ש חכ"ב ע' 283).

(כוס לקידוש הוא כלי המחזיק 3 אונס 16 גראן מים כמו שנת' בס' שיעורי תורה).

בליל שבת מניחין הלחם-משנה זו אצל זו, ולמחרתו באופן שהחלה מימין תהי' למעלה קצת על השני, אבל רק קצת (אג"ק כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו חי"ח ע' שסא).

רושמים על הלחם קודם ברכת המוציא, אבל נזהרים שלא לחתוך.

טובלין פרוסת המוציא בדבש (וכן בסעודת היום).

ובתחלת הסעודה (בליל ראשון) אכילת תפוח מתוק בדבש, מברך בפה"ע (ואף אם יש לפניו תמרי או רימוני שהם מז' המינים, מברך על התפוח – הוראת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו).

ואחר הברכה קודם האכילה אומר יה"ר מלפניך (בלא הזכרת השם) שתחדש עלינו שנה טובה ומתוקה, ואוכל כרתי וסלקא תמרי רימוני קרא ורוביא ושאר דברים ששמן מורה לשון רבוי, וראש איל, כמבואר בשו"ע סי' תקפ"ג, וא"א יה"ר כ"א על התפוח.

ביעלה ויבא בברכת המזון ובתפלה צ"ל **"מלך חנון ורחום אתה"** בכל יו"ט וחיה"מ ור"ח. שכח יעו"י בבהמ"ז בליל ר"ה חוזר, וביום אינו חוזר. אין עונין אמן אחר **יחסרנו**.

במענה למכתבו של הרב ברוך ז"ל נאה כתב כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו: "להערתו בהרחמן בבהמ"ז שצ"ל עול הגוים ולא עול גלות. גם דעתי כן הוא".

כמה מהחסידיים נוהגין לומר בסדר דהרחמן: הוא יברך את אדוננו מורנו ורבנו.

ועי' בס' המנהגים (ע' 53 ואילך) מנהגי ר"ה, עשיית ויוהכ"פ שיש בהם חידוש.

בהנוגע להשלמת רמ"ח תיבות בקשעהמ"ט... לחזור התיבות אני ה' אלקיכם (אג"ק כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו חט"ז ע' רצד).

שחרית. כ"ק אדמו"ר (מוהרש"ב) ני"ע אמר: קודם רחיצת הפה שחרית אין לברך ברכות השחר (מלבד בימי התעניות). מס'

עמק הברכה מובא שידיח ב' או ג' פעמים.

...בהנוגע לאמירת ברכות השחר בצבור, – ידוע מנהגנו לאומרם בבית... (אג"ק כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו חי"ט ע' שצ, חל"א ע' רכו).

בענין הדילוג בתפלה אפילו מההתחלה. ידועה ההוראה, שמבלי הבט על כל ההיתרים שבזה, אבל בפועל לא עושים כן... (ע"פ אג"ק כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו חט"ו ע' קע).

בעטיפת **הטלית גדול** מנהגנו לכסות בחלקו העליון של הט"ג גם העינים (ע"י לקו"ש ח"ח ע' 311, ובסי' קונטרס השלחן ע"י נח. וראה סי' המנהגים ע' 3, בנוגע למנהגנו בלבישת הטלית גדול).

בקריאת שמע שיש אומרים בבוקר – קודם התפלה – כדי לצאת חובת ק"ש בזמנה, ג"כ כופלים ג' התיבות, ומסיימים בתיבת "אמת".

באמירת אנא בכח צריך לראות – או לצייר במחשבה – השמות, שהם הר"ת, אבל לא לאמרם.

באמירת הודו בפסוק: כי כל אלהי העמים אלילים... עשה, צריך להפסיק מעט בין אלילים ובין וה', שלא יהא נראה כחוזר למעלה. וגם בין כי לכל יש פסיק (ולכן הכ"ף דגושה). ובין העמים לאלילים ובין שמים לעשה צריך ג"כ להפסיק קצת שלא תבלע המ"ם. וכן צריך ליזהר לתת ריוח בין הדבקים בתיבות כגון אלו, וכיוצא בהן המפורשות בשו"ע סי' ס"א, גם בפסוקי דזמרה ובתפלה (כמבואר שם).

הש"ץ מגבי' קולו (בכל יום) באמירת: הודו... עלילותיו, כי כל... עשה, רוממו... אלקינו, ה' הושיעה... קראנו, אתה הוא... לפניך, ומלכותו... קיימת, נוסף על סיום כל פסקא. פסוקי ה' מלך כו' והי' ה' למלך גו' צ"ל מעומד (בכל יום). וראה סי' המנהגים ע' 9.

אין כופלין פסוק אורך ימים גו' רק במוצש"ק.

בהלל הגדול (וכיו"ב) צריך להתני' כי לעולם חסדו, דלא לישתמע כלעולם, וגם סי' של חסדו. מהודו ועד ויוצא ישראל יכוון ביו"ד של שם הוי' ומפסוק ויוצא ישראל עד למוליד בה"א כו'.

לאמירת ברוך שאמר אוחזים ב' הציציות שלפניו בידו, ובסיום הברכה מעבירים אותם על עיניו ואח"כ נושקים אותם. בברוך שאמר, בין תיבת מלך לתיבת משבח, נקודה להפסק, כי תיבת מלך נמשכת למעלה.

בפסוק פותח את ידך צריך לכוון פירוש המלות שמוציא בשפתיו, ואם לא כיון צריך לחזור ולומר בכוונה. ואם נזכר אחר שכבר אמר הללוי' חוזר פסוק פותח את ידך לבד.

בפסוקי דזמרה (אם הגיע הש"ץ לאמירת קדושה, מודים וקדיש) מפסיקים לומר כל נוסח הקדושה (וכן ההוספות שמוסיפין בשבת וביו"ט בשחרית ובמוסף) ומודים, אבל אין עונים על אמן שמתקבל ואילך. אין להפסיק באמצע פסוקי דזמרה לאמירת בריך שמי' או לוזאת התורה.

מי כמוכה באלים – הכ"ף רפוי". מי כמוכה נאדר – הכ"ף דגושה. ידמו כאבן – הכ"ף דגושה. עם זו גאלת – הג' דגושה.
בברכת יוצר, למלך א-ל חי וקים – הלמד הראשונה קמוצה.
 לאמירת והביאנו לשלום כו' מחברים תחלה ב' הציציות דלפניו, אח"כ מצרפים ציצית כנף השמאלי דלאחוריו, אח"כ ציצית דכנף הימין ואוחזים אותם בין קמיצה לזרת דיד שמאל. [וראה ס' המנהגים ע' 10-11 סדר לקיחת ואחיזת הציצית לק"ש].

נושקים הציציות שש פעמים היינו באמירת תיבות: ציצית, ציצית, לציצית, אמת, קימת, לעד, וקודם כל נשיקה מעבירין הציצית על העינים.

ברוך כו' ישראל באהבה – מסיים הש"ץ בלחש, ברוך כו' גאל ישראל – מסיים הש"ץ בקול רגיל. וכן בכל ימות השנה.

בחזרת הש"ץ פייט (כפי הסדר המודפס במחזור השלם). [תפלה שצריך להבין פי' הדברים ודאי צריך ללמוד ולהסדיר תחלה, ואין מועיל לו בזה התפלה מתוך הספר, בפרט בפיוטים שחמור פירושם, שו"ע כ"ק אדמוה"ז סו"ס ק.]. בפיוט נעלה בדין, כשחל בשבת אומרים "**בזכרון** שופר".

בקדושה: תיבת תשכון נמשך למטה. מודים אומר הש"ץ בקול כשאר ברכות התפלה. וכן בכל ימות השנה.

הש"ץ אומר או"א ברכנו כו'. אחרי כל ברכה מברכת כהנים שאומר הש"ץ – עונין אמן. [סדר הטיית והרכנת הראש – של הש"ץ – בעת אמירתו ברכת כהנים, ראה ס' המנהגים ע' 12].
 האדמוריים ני"ע זצוקלה"ה זי"ע היו נוטים פניהם אל הש"ץ בעת שאמר ברכת כהנים.

אין אומרים אבינו מלכנו [וכן במנחה]. קדיש תתקבל, שיר של יום, הושיענו [אומרים הושיענו אחר שש"י הן בחול הן בשבת, יו"ט, ר"ה ויוהכ"פ], לדוד אורי, ק"י, אתה הראת גוי, ויהי בנסוע גוי, י"ג מדות ג"פ, רבש"ע, בריך שמ"י וכו'. מוציאין ב' ס"ת, בס"ת א' קורין ז' גברי בפי' וירא וה' פקד גוי.

מדקדקים לשמוע קריאת התורה מתוך החומש. בעלי לתורה: אחיזה ב"עץ חיים" (ע"י הטלית), פותח הספר תורה, נוגע בטליתו בתחילת מקום הקריאה ובסופו, נושק הטלית במקום שנגע בס"ת. גולל הס"ת. מפנה פניו, קצת, לימין ומברך. פותח הס"ת, אומר בלחש, חוץ ממקומות מיוחדים, אחר הקורא. בגמר הקריאה נוגע בטליתו בסוף מקום הקריאה ואח"כ בתחילתו. נושק הטלית במקום שנגע בס"ת. גולל, פונה לימין ומברך.

ממתינים על הבימה עד שיעלה חברו ויסיים הקריאה שלו ואז יורד בין גברא לגברא, וקודם ירידתו נוגע בטליתו את הס"ת מבחוץ ונושק במקום שנגע (ס' המנהגים ע' 13-14).

מי שברך לחולה כמו בחול, וא"א "שבת היא מלזעוק" [וכן ביום ב' דר"ה וביוהכ"פ].

ואח"כ מניחים גם ס"ת ב' על הבימה ואומר חצי קדיש. ולא

יסירו המפה מהשני עד שיגביהו ויתחילו לגלול הראשונה [וכן בכל פעם שמוציאין ב' ס"ת].

כשמגביהין הס"ת להראות הכתב לעם, כל אדם ישתדל לקרב עצמו לתיבה כדי שיוכל לקרוא מה שכתוב בספר תורה בעת הגבהת הספר תורה ויאמר: וזאת התורה וגוי' ויאדיר. בעת הגבהת הס"ת ואמירת וזאת התורה – אין מנהגנו להראות באצבע.

מנהגנו: מגבי' הס"ת, ולאחרי שמראה אותה לקהל חוזר ומניחה על הבימה וגוללה בעצמו, ואז יושב על הספסל ואחר כורך המפה. מדייקים לגלול הס"ת נגד התפר, שמקום התפר יהי באמצע הס"ת מבחוץ.

האבנט חוגרים בתחלת שליש התחתון של הס"ת.

ואם אין רק ס"ת אחת אומר חצי קדיש ואח"כ גולל למפטיר. **מפטיר** בפי פנחס ובחדש השביעי גוי', הפטרה (הצבור לא יאמרו בקול רם אלא בנחת, מלה במלה עם המפטיר, וכן בכל שבת ויו"ט וכיו"ב). לא יתחיל המפטיר להפטיר עד שיגמור הגולל לגלול הס"ת.

יקום פורקן, אשרי יושבי ביתך, יהללו. הנני העני, ידעתי ה' כו', חצי קדיש.

מוסף. בחזרת הש"ץ פייט.

בקדושת כתר – הש"ץ מתחיל פסוק שמע עם הצבור ומאריך בו עד שהצבור מסיימים להיות לכם לאלקים, ואח"כ מסיים הש"ץ הפסוק בקול רם (וכן בכל שבת ויו"ט).

עלינו [ואומרים שהם משתחווים להבל ולריק, ומדייקים שלא לומר ומתפללים כו', וכן באמירת עלינו בכל ימות השנה]. לנפילת כורעים נוגעין הראש בקרקע, ואין נוהגין כאותם המדקדקין לשטוח מטפחת וכה"ג על רצפת קרשים.

אחר מלכיות אומרים היום הרת עולם, וכן אחר זכרונות ושופרות (וא"א ארשת). נשיאת כפים [ע"י סדר ההנהגה בנשיאת כפים בס' המנהגים ע' 42]. ואם אין כהן הש"ץ אומר או"א ברכנו כו'. ק"ת, אין כאלקיננו, עלינו, אל תירא גוי', אך צדיקים גוי'.

מתקנות כ"ק אדמו"ר (מוהרי"צ) נ"ע: לאמר בכל בוקר אחר התפלה שיעור תהלים כפי שנחלק לימי החודש, ובימים שא"א למנצח גוי' יענך בתפלה יאמרו אותו לפני אמירת התהלים (אבל לא בתור סדר התפלה כ"א בסדר תחנונים), וגם בשבת ויו"ט, ואחר אמירה בעשרה, יאמרו ק"י. בחדש של כט יום אומרים ביום כט השעור דשני הימים. אחר שיעור התהלים, אומרים ג' קאפי' תהלים (פח-צ) (ראה להלן ביום ב' דר"ח אלול). ולקחת סלת גוי'. שש זכירות (אומרים אותם בכל יום גם בשבת, יו"ט, ר"ה ויוהכ"פ).

קידוש: מזמור לדוד, אתקיננו, ושמרו, אם תשיב, דא, זכור, על כן – אומרים בלחש (וכן בכל יו"ט וחווה"מ שחל בשבת). תקעו גוי', כי חק גוי' (וא"א אלה מועדי גוי').

נוהגין שלא לישן בר"ה ביום, ויושב בטל כישן דמי.

מנחה. וידבר, אשרי, ובא לציון גואל, חצי קדיש, ואני תפילתי גוי, וקורין גי גברי בפי האזינו.

מנהגנו להתחיל לומר חצי קדיש קרוב לסוף הגלילה ולמהר בהגלילה ואמירת יהללו והכניסה לארון, ולהאריך (במתינות) באמירת החצי קדיש באופן שיסיימו החצי קדיש אחר הכניסה, ועכ"פ להסמיכו להתפלה ככל האפשרי (וכן בכל מנחת שבת), הוראת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו (סי' המנהגים ע' 34).
בתפלה צ"ל: שבתות – בס (בכל מנחת שבת). א"א צו"צ ואבינו מלכנו. קדיש תתקבל, לדוד אורי, עלינו, ק"י. (תשלך נדחה ליום הב').

סעודה ג' צריך לעשותה קודם שעה עשירית זמנית של היום מפני כבוד יו"ט הבא. ואם שכח יאכלנה אח"כ. בסעודה ג' של שבת יזהר לאכול פת כביצה (משקל 2 אונס, כמ"ש בס' שיעורי תורה), דפחות מכביצה (בלא קליפתה) צריך נט"י בלא ברכה.
כ"ק אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע כותב באחד ממאמריו: הא דסעודה שלישית היום לא גוי, היינו שא"צ פת, אבל צריך לטעום איזה דבר, וא"ר יוסי יהא חלקי מאוכלי ג' סעודות.
הנולד והנחלב בר"ה אסור עד מוציו"ט.
אין להכין מיום א' על יום ב'.
ב' דר"ה, יום א'.

ערבית דר"ה. ותודיענו (שכח אינו חוזר). אשה שאינה מתפללת צריכה לומר קודם שתעשה מלאכה "ברוך המבדיל בין קדש לקדש", וכן מי ששכח ותודיענו.
הדלקת הנרות: להדליק נר של יום הזכרון ושהחיינו.

קידוש: יקנה"ז: יין - ק'ידוש - נ'ר - ה'בדלה - ז'מן.

נוהגין להניח פרי חדש בפני המקדש ויתן עינו בו ויאמר שהחיינו [או שלובש בגד חדש], ואם אין פרי חדש מצוי מ"מ יאמר שהחיינו, וכן בשהחיינו של הדלקת הנרות. ואוכל הפרי חדש קודם נט"י לסעודה.

בהבדלה אין מקרבין הנרות ואין מאחדין השלהבת שלהם, וכן אין מביטים בצפרנים. ורק, בעת ברכת בורא מאורי האש, מסתכל בנרות כמו שהם כ"א בפ"ע.
(כ"ק אדמו"ר (מוהרי"צ) נ"ע הנהיג שלא לעשן פאפיראסין בר"ה גם בצנעא).

שחרית. בברכת יוצר, המאיר לארץ. בחזרת הש"ץ פייט (לא-ל עורך דין אומרים במוסף קודם ונתנה תוקף), אבינו מלכנו. קדיש תתקבל, שיר של יום, הושיענו, לדוד אורי, ק"י, אתה הראת גוי, ויהי בנסוע גוי, י"ג מדות ג"פ, רבש"ע, בריך שמ"י וכו'. מוציאין ב' ס"ת, בס"ת א' קורין ה' גברי בפרשת העקידה, חצי קדיש, ובס"ת ב' מפטיר כדאתמול, הפטרה.
(מילה בביהכ"נ מלין קודם התקיעות).

ז"פ מזמור כל העמים וגוי, ומברך לשמוע קול שופר, ושהחיינו, ויכסה השופר בשעת הברכות. יכוון להוציא השומעין בהברכות והתקיעות, והשומעין יכוונו לצאת. אין לענות ב"ה

וב"ש משום הפסק (וכן בכל ברכה ששומע ויוצא י"ח בשמיעה).
תוקע תשר"ת ג' פעמים (השברים והתרועה בנשימה א' ומפסיק
מעט ביניהם שיהיו נחלקים לב' קולות), תש"ת ג' פעמים, תר"ת
ג' פעמים.

גם השומע אסור להפסיק בין הברכות להתקיעות, ואם
הפסיק שלא מענין התקיעות חוזר ומברך, ואין להפסיק גם אחר
התקיעות עד גמר התקיעות דמעומד, רק מענין התקיעות
והתפלות, ואם הפסיק א"צ לחזור ולברך.
(התוקע או המקריא יהיו בקיאים בדיני התקיעות כי רבים
הם).

מקריא התקיעות – מורה באצבעו בסידור, אבל אינו מקריא
בדיבור.

האומר הפסוקים קודם התקיעות, מנגן ג"כ לאחריהם שלשת
הפסוקים אשרי העם, בשמך יגילון, כי תפארת.
ואח"כ אומרים כל הקהל יחדיו אשרי יושבי ביתך, יהללו,
והש"ץ אומר הנני העני, ידעתי ה' כו', חצי קדיש.

מוסף. בלחש אחר ברכת מלכויות תוקע פ"א תשר"ת (בין
השברים והתרועה מפסיק ועושה נשימה א' ותיכף התרועה, וכן
בתקיעות דחזרת הש"ץ), תש"ת, תר"ת, וכן אחר זכרונות ואחר
שופרות (וא"א היום הרת עולם וארשת), ומשמיעין להצבור
קודם, שמי שעומד באמצע הברכה יפסוק מלהתפלל לשמוע
התקיעות, וכסדר הזה תוקע בחזרת הש"ץ, ואף השומעין חייבין
לעמוד בתקיעות דמוסף.
בחזרת הש"ץ פייט.

אחר מלכויות אומרים היום הרת עולם וארשת, וכן אחר
זכרונות ושופרות. נשיאת כפים, ובקדיש שלם קודם תתקבל
תוקע תשר"ת תש"ת תר"ת, תתקבל, אין כאלקיננו, עלינו, אל
תירא גוי, אך צדיקים גוי'. שש זכירות.
אחרי התפלה והתהלים תוקעין ל' קולות.
קידוש: תקעו גוי', כי חק גוי' (וא"א אלה מועדי גוי', וגם לא
אתקיננו כו').

מנחה. וידבר, אשרי ובא לציון גואל, חצי קדיש, תפלה, אבינו
מלכנו, קדיש תתקבל, לדוד אורי, עלינו, ק"י.
תשליך.

קודם השקיעה הולכין אצל נהר או באר מים ואומרים סדר
תשליך (ביה"ר צ"ל שתהא שעה זו עת רצון לפניך "ויהי עולה
לפניך" קריאת י"ג מכילין). אחרי שגומרים סדר תשליך מנערים
שולי הטלית קטן.

בו יאצ"ט בתו הצעירה של כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ – הרבנית
מרת שיינא – שנלקחה לכבשונות ע"י הנאצים ימ"ש ביום ב'
דר"ה תש"ג. הי"ד.

...ואני בהצעתי אשר גם כאו"א ינהג כן, לחבר השעות דר"ה
והתחלת מוצאי ר"ה בלימוד החסידות... (אג"ק כ"ק אדמו"ר
נשיא דורנו ח"ד ע' תצח).

מוציו"ט.

ערבית, בברכת השכיבו מגביי הש"ץ קולו באמירת ושמור... לעד (בכל השנה). אתה חוננתנו (שכח אינו חוזר, וכן במוצש"ק), וחננו (בתוספת וא"ו), **המלך המשפט** (אמר מלך אוהב, אם נזכר תוך כדי דיבור, אומר תיכף המלך המשפט, ואחר כדי דיבור או שהתחיל ולמלשינים גומר תפלתו, ולאחר שעקר רגליו טוב שיתפלל שנית בתורת נדבה), קדיש תתקבל, עלינו, ק"י. אחר שהבדיל בתפלה רשאי לעשות מלאכה. (אשה שאינה מתפללת צריכה לומר קודם שתעשה מלאכה "ברוך המבדיל בין קדש לחול", וכן מי ששכח אתה חוננתנו).

מבדילין על הכוס – ולא על הנר ובשמים. ואסור לאכול או לשתות (גם מים אין שותין) עד שיבדיל על הכוס (וכן במוצש"ק).

...כל הזהיר בין של קידוש ובין של הבדלה הרי זה מוסף במאור עיניו (אג"ק כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו חיי"א ע"י שעה).

יום ב' ג' בו, **צום גדלי'**, **תענית צבור**.

סליחות (וראה סדר הסליחות לצום גדלי' מכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו, בסוף הסליחות ומחזור השלם). [בעשיית אין אומרים סליחות, לבד בצום גדלי' (שם)].

מזמני היום המסוגלים לנתינת צדקה הם, בבוקר קודם תפלת שחרית, וכן קודם תפלת המנחה.

אבל, במשך י"א חדש, וכן בעל יארצייט, מדליקין חמשה נרות בשעת התפלה, כנגד נר"ן ח"י. – ומכאן יש ללמוד גם בהנוגע למנורה החשמלית שנוהגים להעמיד אצל העמוד, שתהי' בת חמשה נרות חשמליות (הוראת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו – ס' המנהגים ע"י 8).

...בטח בודק כל יום את הציצית של הטלית גדול וגם של הטלית קטן כפי שהדין והמנהג הוא, ועליו גם לישון בטלית קטן... (אג"ק כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו ח"י ע"י רב).

התפלה של ראש יזהר שיהא באמצע רוחב הראש ממש, וצריך ליזהר בזה מאד. באמירת פותח את ידך – ממשמשין בתפלה של יד, ובאמירת ומשביע לכל חי רצון – ממשמשין בתפלה של ראש.

באמירת ויברך דוד כשאומרים ואתה מושל בכל – נותנים צדקה מעומד (ולהעיר מאג"ק כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו חיי"א ע"י שכד וחיי"ט ע"י עא-עב, שמתאים יותר לתת צדקה לפני התפילה). באמירת יוצר אור – ממשמשין בתפלה של יד, ובאמירת ובורא חשך – ממשמשין בתפלה של ראש.

הש"ץ אומר **עננו** בין גואל לרופא (אם התפללו ג' מתענים, ועכ"פ כשיש עוד ז' שאכלו פחות מכשיעור (וכן בכל ד' צומות) – הוראת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו (ראה ס' המנהגים ע"י 45) – ואם לאו אומר בשמע קולנו כיחיד במנחה). [ואם שכח ונזכר קודם שאמר ה' מחתימת רפאנו חוזר ואומר עננו ורפאנו, וכשאמר ה' אומר עננו בשמע קולנו וחותם בא"י העונה בעת צרה ושומע

תפלה. שכח גם שם אומרה ברכה בפני עצמה אחר שים שלום].
מי שאינו מתענה אינו נעשה ש"ץ, ואם נעשה אומר עננו בשמע
קולנו כיחיד. תחנון, והו"ר, וקודם שומר ישראל אומרים
סליחות, שומר ישראל כו'.

אבינו מלכנו – בנוסח הארוך. (וכן בכל עשיית שחרית ומנחה,
לבד מש"ק ומנחת עש"ק, או אם יש מילה או חתן בביהכנ"ס).
חצי קדיש.

וקורין **ויחל** – אם יש בביהכנ"ס אף רק שלשה מתענים
(הוראת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו) (ואם לאו קורין בפ' השבע).
מי שאינו מתענה לא יקראוהו לתורה, ואם קראוהו בשחרית
יעלה. פסוקי שוב, י"ג מדות, וסלחת, אומרים בקול רם, ואח"כ
קורא אותם הש"ץ. כשקורא ויקרא בשם ה' צריך להפסיק מעט
בין בשם לה' כי בפסוק הוא בטפחא. חצי קדיש, אשרי וכו'.
יש לומר כל הקדישים שמנהגנו לאומרים אפי' כשאין חיוב
בביהכ"נ – היינו גם הקדיש לאחר שיר של יום, קוה, עלינו, וגם
הקדיש שלאחר שיעור התהלים **שנקבע** לאומרו לאחר תפלת
שחרית.

בק"ש דתפילין דר"ת ושמור"ר וראב"ד אין כופלים ג' התיבות
– אני ה"א – אבל אומרים "אמת".

מנחה. אשרי, חצי קדיש, וקורין ויחל (אם יש בביהכנ"ס אף
רק שלשה מתענים) והג' הוא המפטיר. קראו לתורה מי שאינו
מתענה וצר לו להודיע מפני חילול ה' יעלה. א"א קדיש. הפטרה:
דרשו. ברכות הפטרה עד מגן דוד. יהללו, חצי קדיש לפני התיבה.
אומרים עננו בשמע קולנו וחותרם שומע תפלה, ואם שכח אומר
עננו בלא חתימה אחר אלקי נצור קודם יהיו לרצון, והש"ץ אומר
עננו בין גואל לרופא, או"א ברכנו כו', תחנון, אבינו מלכנו וכו'.
מקבצים צדקה **אגרא דתעניתא** וראוי לזכור את ירושלים
החריבה ביום צום תעניתנו, ולפקוד יושבי בצדקה לקופת
רמבעה"נ יסוד הישוב.

יש נוהגין להתענות עשיית, ובסעודת מצוה (מילה, פדיון הבן,
אירוסין, סיום מסכת) מותרין לאכול בלי התרה.
יום ה' ו' **בו** יאצ"ט הרבנית הצדקנית מרת **חנה** שניאורסאהן
ע"ה, אם כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו, אשת כ"ק הרה"ג והרה"ח
המקובל וכו' מוהר"ר לוי יצחק ז"ל שניאורסאהן (תשכ"ה),
ומ"כ בניו-יארק.

האזינו ח' בו, שבת שובה.

מנחה. הודו, פתח אליהו, ידיד נפש כו'.
בהדלקת הנרות מברכת להדליק נר של "שבת קדש" – בכל
עש"ק.

קבלת שבת. לכו נרננה כו'.

ערבית של שבת.

(טעה בשמו"ע והתחיל תפלת חול, גומר אותה הברכה וחוזר
לתפלת שבת, בערבית שחרית ומנחה. נזכר מרצה ואילך פוסק
באמצע הברכה וחוזר לתפלת שבת, ואם סיים תפלתו (שאמר

יהיו לרצון האחרון) חוזר לראש. ואם אמר רק תיבת "אתה" וסבור לומר אח"כ "חונן" יאמר מיד "קדשת" בערבית, או "אחד" במנחה.

ובשחרית אם הי' סבור שהוא חול ואמר "אתה" על מנת לומר אח"כ "חונן" צריך לגמור ברכת אתה חונן, אבל אם יודע שהוא שבת אלא שנכשל בלשונו ואמר "אתה" יאמר אח"כ ישמח משה. ואם התחיל בחזרת הש"ץ תפלת חול פוסק באמצע הברכה.

ובמוסף אם התחיל של חול פוסק באמצע הברכה ומתחיל תקנת שבת.

ואם טעה בערבית שחרית ומנחה בין זו לזו והתפלל של שחרית או מנחה במקום ערבית או להיפך יצא, ומיהו אם לא אמר עדיין ה' מברכת מקדש השבת, חוזר ומתחיל התפלה של עכשיו.

ובמוסף אם התפלל א' משאר תפלות שבת, או שבשאר תפלות התפלל מוסף, לא יצא וחוזר לתפלה של עכשיו (ואם נזכר אחר שאמר בא"י קודם שסיים מקדש השבת יסיים למדני חקיד, ויחזור לתפלה של עכשיו), ואם סיים תפלתו חוזר לראש, ואם התפלל מוסף בשחרית יצא י"ח מוסף וחוזר ומתפלל שחרית לבד).

ברכה מעין ז', מגן אבות... המלך הקדוש.

מנהגו שגם בקידוש על הפת אומרין סברי מרנן לפני ברכת המוציא.

שחרית. קורין בשירת האזינו ו' גברי (בסי' הזי"ו ל"ך) ואחד אחר השירה. מנהגנו שלא להעלות יותר מז' קרואים בכל שבת (וכשיש צורך קורין בב' מקומות).

אחר **ברכת הגומל**, קודם עניית מי שגמלך כו' – צריכים לענות אמן. הנוסע מעבר לים באוירון – ג"כ מברך ברכת הגומל. המברך ברכת הגומל לאחרי הקריאה הסמוכה לאמירת קדיש, ימתין בברכתו עד אחרי אמירת החצי קדיש ואז יברך.

ברוך שפטרני מברכים בלא שם ומלכות, ומברכים אותה גם ביום ב', ה', בר"ח, ולא דוקא בשבת.

מנהגנו בלידת בת – לעשות מי שברך ולקרוא שם בקריאה **היותר סמוכה** להלידה, ולא דוקא בשבת. במי שברך ליולדת **בת** – הנוסח יגדלוה **לתורה** ולחופה ולמעשים טובים (וראה ס' המנהגים ע' 61-62).

הפטרה: שובה ישראל גוי' – ופושעים יכשלו בס. מי א-ל כמוך גוי' – מימי קדם. נוהגים שלא לקרוא נער למפטיר שובה. אב הרחמים וכו'.

אחר מוסף אומרים ולקחת סלת גוי', שש זכירות.

מנחה. קורין בפי' ברכה. צו"צ, ק"ת, לדוד אורי, עלינו, ק"י.

מוצש"ק. ערבית, א"א ויהי נועם ואתה קדוש.

...מנהג ישראל לטבול האצבעות ביין הנותר מהבדלה, ולגעת בעיניים, כמובן מבחוץ, שכפי המובא בספרים, זו היא סגולה

למאור עיניו של אדם... (אג"ק כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו ח"י"ב ע' רכו).

ערב יוכ"פ, יום א' ט' בו.

סדר כפרות, אמירת "בני אדם – ולשלו" שלש פעמים, ובכל פעם מסבב ג' פעמים, ס"ה מסבב ט' פעמים.

נוהגין לפדות את הכפרות בכסף ולחלק הכסף לעניים.

ונהגו בכל תפוצות ישראל להעמיד קערה בביהכ"נ עבור **קופת רמבעה"נ** ונותנים בה פדיון הכפרות להחזקת העניים היושבים באה"ק (רבנו הבעש"ט נ"ע אמר שמקול קשקוש המטבעות בקערות מתפרדים הקליפות). וזכות הצדקה לאלפי הת"ח ויתומים יעמוד להם להכתב ולהחתם לחיים טובים בזה יום הדין אמן. ובא"י הוא יום תפלה על מקוה"ק, בהתעוררות גדולה מאד ובקשת רחמים על כלל ישראל ובפרט על מחזיקי הישוב גבאי ונדיבי קופת רמבעה"נ.

שחרית. א"א מזמור לתודה, א"א תחנון ואבינו מלכנו.

מבקשים לעקאח (מיני מזונות), וגם אוכלים ממנו.

יש להרבות באכילה ושתי' כמו שיעור ב' ימים.

נוהגין לאכול "קרעפכין".

טובלין פרוסת המוציא בדבש, ואסור להתענות בו אפילו תענית חלום, ואין לאכול אלא מאכלים קלים להתעכל כגון עופות ודגים, ואין אוכלין שומים וביצים, ומאכלי חלב וחמאה אוכלים בשחרית אבל לא בסעודה המפסקת.

ונוהגין להלקות ל"ט מלקות ברצועה של עגל, והנלקה מוטה פניו לצפון, המלקה והנלקה אומרים והוא רחום ג' פעמים. וילקו קודם טבילה ומנחה.

והטבילה חובה. (טובלין ג' פעמים. וחולה שאינו יכול לטבול במקוה, יש לו עכ"פ לשפוך עליו ט' קבין מים, שהם 12.442 ליטר, ופרטי דיני שפיכת המים מבוארים בשו"ע כ"ק אדמוה"ז סי' תרו סעי' י"א, ויכול לשפוך עליו הט' קבין ע"י מקלחת (שפריץ), ובסי' טהרת מים להגר"נ טעלושקין ז"ל סי' נח כ' שבדק ומצא שבשנים שלשה רגעים – לפי גודל השטף – יוצא כל שיעור ט' קבין). אבל תוך ז' מותר לטבול ב' שעות קודם הלילה.

מנחה. שמו"ע דחול, אחר יהיו לרצון הראשון וידוי ועל חטא (באמצע וידוי וע"ח עונה על קדיש וקדושה ומודים כמו באמצע אלקי נצור), א"א תחנון ואבינו מלכנו.

מפסיקין לאכול מבעוד יום.

מברכים הבנים והבנות וכו' שיאריכו ימים ויהיו עובדי ה', ואיש מרעהו מבקש מחילה.

הדלקת הנרות: מברכין להדליק נר של יוה"כ, ושהחיינו.

מרבין נרות בביהכ"נ, וכל איש נשוי עושין בשבילו נר לביהכ"נ, ונר נשמה לאביו ולאמו שמתו.

יום הכפורים, יום ב' יו"ד בו.

חולצין המנעלים ולובשים הקיטל (חתן בשנת הנשואין שלו, שלבש הקיטל לחופה, אין לובשו ביוה"כ. אין להכנס בקיטל

לביהכ"ס). מברכין על הטלית מבעוד יום דוקא. אם יש שהות אומר וידוי וע"ח כל אחד לעצמו.

קודם **כל נדרי** אמירת תהלים (קטו-קכג). מוציאין (לכה"פ) ג' ס"ת, ומצוה גדולה לקנות ספר ראשון. מתחילין ה' מלך תגל גוי, ופסוק אור זרוע אומר פעם אחת ובקול רם, ואומר (קס ר"ש) ע"ד המקום כו' – ג' פעמים ובקול נמוך, כל נדרי כו'. ומברך הש"ץ שהחיינו בקול רם והקהל יסיים קודם כדי לענות אמן.

אלו שברכו שהחיינו בשעת הדלקת הנרות – לא יאמרוה עתה. **ומצוה לפרסם**, כי רבות נכשלות בזה.

לאחר ברכת שהחיינו מכניסין הס"ת וסוגרין הארון.

ערבית, שיר המעלות, חצי קדיש, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד אומרים בקול רם (גם בק"ש שעל המטה, ובשחרית במה טובו, ובתפלה).

אחר תפלת לחש, יעלה, סליחות כנהוג.

אבינו מלכנו, לדוד מזמור, קדיש תתקבל, עלינו, ק"י. ד' מזמורי תהלים הראשונים, קדיש.

אחר תפלת ערבית אמר כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו כל התהלים עם הצבור.

ק"ש שעל המטה – כמו בשבת ויו"ט. אין אומרים תחנון ו"על חטא" בקשעהמ"ט – גם אם לא חל בש"ק (לקו"ש ח"ט ע' 386).

קודם השינה אמירת תהלים (קכד-קלב).

שחרית. יטול ידיו רק עד סוף קשרי אצבעותיו (וכן לאחר עשיית צרכיו), ואם עיניו מלוכלכות מותר לרחצן להעביר הלכלוך ולא יותר.

(שיעור כותבת, מלא לוגמיו, ואכילת פרס לחולה, נתי' בס' שיעורי תורה, ועי' גם בס' המנהגים ע' 45 הערה 2 והערה 3).

אין מברכין שעשה לי כל צרכי עד למחרתו.

בחזרת הש"ץ פייט, קדושה דשבת, אבינו מלכנו זכור רחמיך – בכל תפלות היום, ולא רק במוסף. אבינו מלכנו. ק"ת, שיר של יום, לדוד אורי, ק"י, אתה הראת גוי, ויהי בנסוע גוי, י"ג מדות ג"פ, רבש"ע, בריך שמי' וכו'. מוציאין ב' ס"ת, בס"ת א' קורין ו' גברי בפי אחרי, ח"ק, ובס"ת ב' מפטיר בפי פנחס ובעשור לחדש.

מזכירין נשמות (מי שהוריו בחיים יוצא מביהכ"נ בשעת הזכרת נשמות). אבלים בתוך שנת האבלות אין יוצאים, אבל א"א "יזכור" [וכן בכל פעם שאומרים יזכור]. מנדבין צדקה (ואומרים בל"נ) לקופת הכולל שהיא מצוה משולשת, צדקה לעניים, והחזקת תורה, וישוב א"י על טהרת הקדש, ומסוגל מאוד לעילוי נשמות. אב הרחמים.

(כשיש מילה מלין קודם אשרי ומברכין על הכוס ומטעימים לתינוק הנימול לבד מה שנותנים לו כשאומרים בדמ"ך חיי. אם המילה חוץ לביהכ"נ יחזירו הס"ת קודם שיצאו, ואחר המילה אומ' איזה מזמור ואח"כ אומר הקדיש שלפני מוסף).

אשרי, יהללו. הנני העני, ידעתי ה' כו', חצי קדיש.

מוסף (קודם ז' שעות זמניות מנה"ח עד השקיעה).

בפיוט אמרו לאלקים: "זה רוקע הארץ" נקוד הק' בצירי, אמנם הניקוד המקובל והרגיל בתנ"ך הוא בפתח, וכ"ה במחזורים.

נשיאת כפים. הכהנים רוחצים כל היד עד פרק הזרוע. קדיש תתקבל, וא"א אין כאלקינו ועלינו. תהלים, אחר שיעור התהלים אומרים ט' קאפי תהלים (קלג-קמא). שש זכירות. בין מוסף למנחה – מפסיקין. אם באפשרי לכל הפחות שלשה רבעי שעה.

מנחה. וידבר וקטרת (וא"א אשרי ובא לציון גואל). ויהי בנסוע גוי, מוציאין ס"ת, ואומ' גדלו, וקורין ג' גברי בפ' אחרי והג' הוא מפטיר, וא"א קדיש. הפטרה: ויהי דבר ה' אל יונה גוי – ובהמה רבה. מי א-ל כמוך גוי. ברכות הפטרה עד מגן דוד, יהללו, חצי קדיש, קדושה דמנחה, ואומר או"א ברכנו כו', ואין נושאין כפים. אבינו מלכנו, קדיש תתקבל, לדוד אורי, ק"י, וא"א עלינו.

נעילה (מקדימין להתפלל כשהחמה בראש האילנות). פותחין הארון לפני אשרי, ונשאר פתוח עד אחרי כל התפלה (עד אחר התקיעה). אשרי ובא לציון גואל, ח"ק, ואומרין לעילא ולעילא **מכל** ברכתא (גם בקדיש תתקבל), ובתפלה אומרים חתמנו, וחתום, ונחתם, במקום כתבנו, וכתוב, ונכתב. קדושת כתר כמו במוסף. חרוז היום יפנה אומרים גם אם כבר העריב היום.

אין נשיאת כפים אפילו עוד היום גדול, רק הש"ץ אומר או"א ברכנו כו', אבינו מלכנו, שמע ישראל וגוי, קדיש תתקבל, ולפני תתקבל מנגנים כל המתפללים "מארש" ואח"כ תוקעין תקיעה אחת אחר השקיעה (ומותר לתקוע אפילו בין השמשות), ואומרים לשנה הבאה בירושלים, תתקבל, אין כאלקינו, עלינו, ואומרים ט' קאפי תהלים (קמב-קג).

מוצאי יוהכ"פ.

תפלת מעריב והבדלה, בקיטל וטלית, אבל בכובע (ולא ביארמולקע) והטלית על הכתפים. (אמר המלך אינו חוזר, ואם אמר וכתבנו גומר התפלה, וחוזר ומתפלל נדבה – כ"כ כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו (אג"ק ח"י"ב ע' א) במענה על מכתב הרב ברוך ז"ל נאה, וז"ל קדשו: "במה שצינתי... כוונתי, כי אחת משתי אלה: א) או שצ"ל גם תיבת "החיים", וכך כתב גם בקצות השלחן סי' כ"א סעיף ד, או ב) שדי כשאומרים תיבת "וכתבנו", וכן משמע בדרך החיים, וכן היא גם הסברא הפשוטה". (ועי' בדה"ח סי' ל"ג סעיף כ"ט, וסעיף פ"ז)). אתה חוננתנו. מי שכבה נרו ידליקנו במוצאי יוה"כ ויניחנו לדלוק עד גמירא.

קודם הבדלה נוטלין את הידים ג' פעמים בסירוגין כמו נטילת ידים שחרית [גם הכהנים – ראה לקו"ש ח"ט ס"ע 386], אבל בלא ברכה. **הבדלה, יין – נר – הבדלה**, ומברכין דוקא על נר ששבת (דהיינו שדולק מעיוהכ"פ), ואם אין רק נר בית הכנסת ידליק נר אחר ממנו ויברך על שתיהן, ואם א"א יברך על נר

שהודלק מנר ביהכ"נ.

קידוש לבנה – בחגירת אבנט ובסידור, ואח"כ מנערין שולי הט"ק, ונכון לרחוץ פניו וללבוש המנעלים קודם. במוצאי יוהכ"פ אומרים "גוט יום טוב". בסעודה טובלין פרוסת המוציא בדבש. מתעסקים או עכ"פ מדברים ע"ד עשיית הסוכה.

מחרת יוהכ"פ, יום ג' י"א בו.

יום זה נקרא בשם השם (ביאור ע"ז בס' המנהגים ע' 59 הערה *12). משכימין לביהכ"נ.

א"א תחנון עד אחר ר"ח חשון.

(בכל יום שא"א תחנון א"א אבינו מלכנו ואל-ל ארך אפים, למנצח ותפלה לדוד).

אין מתענין עד אחר אסרו חג (וביום חופה מותר בין יוהכ"פ לסוכות).

יום ה' י"ג בו.

יאצ"ט כ"ק אדמו"ר **מוהר"ש** נבג"מ זי"ע (תרמ"ג), ומ"כ בלויבאוויטש.

ערב סוכות, יום ו' י"ד בו.

ע"י בס' המנהגים (ע' 65) מנהגי חג הסוכות, שמע"צ ושמח"ת שיש בהם חידוש.

בבנין הסוכה מנהגנו לעשות ד' דפנות.

מרבים בסכך. אין מנהגנו בנויי סוכה.

מברכים על אתרוג מקאלאברי (הנק' ג"כ "יאנאווער").

לוקחין לולב **שאין** עליו כפופין (הנק' כפתורים – קנעפלאך).

אין מוסיפים על אתרוג אחד לולב אחד שתי ערבות – אבל מוסיפין על שלשה הדסים.

מהדרין לאגוז הלולב בסוכה ובערב יו"ט. המהדרים –

מאגדים בעצמם את הלולב. משתדלים שהערבות לא יראו כל כך.

על הלולב עצמו עושים שתי כריכות. משתדלים שתי

הכריכות תהיינה מכוסות בההדסים וערבות. גם כריכה

העליונה, מקצתה על כל פנים. **נוסף** על שתי כריכות הנ"ל – אוגד

הלולב ההדסים והערבות ביחד ע"י שלש כריכות. שלש כריכות

אלו הן במשך טפח אחד. – נמצא סך-הכל חמש כריכות.

מנחה. הודו, פתח אלי' כו'.

א' דסוכות, יום שבת קדש ט"ו בו.

הדלקת הנרות: בסוכה, ומברכין להדליק נר של שבת ושל

יו"ט, ושהחינו.

קבלת שבת. מתחילין מזמור לדוד וכו' גם **בשמחה ובצהלה**

(וא"א ברנה), כגוונא, ערבית דיו"ט.

(טעה והתחיל תפלת חול דינו כבשבת – ראה לעיל פ' האזינו).

שלום עליכם וכו' – אומרים בלחש (ע"י לעיל א' דר"ה).

בסוכה מקדש יקס"ז: יום הששי, **י"ן** – **קידוש** – **ס'וכה** –

ז'מן.

בליל ראשון חייב לאכול כזית פת בסוכה (ושיעורו משקל 1

אונס כמ"ש בס' שיעורי תורה). ואפילו ירד גשם יקדש בסוכה ויברך לישב בסוכה ושהחיינו, ויאכל כזית ויגמור סעודתו בבית, ובשעת המוציא יכוון לגמור הסעודה בבית, ואם פסק הגשם אח"כ יש לו לאכול בסוכה כזית פת ולא יברך לישב בסוכה, ואם רואה מקודם שיפסק הגשם אחר שעה ושתים צריך להמתין.

ביו"ט דחג הסוכות טובלין פרוסת המוציא בדבש.

נוהגים לשורר לספוק ולרקד גם ביו"ט ואפילו אם חל בשבת. **שמחת החג** מתחילה מליל ראשון דחג הסוכות (ס' המנהגים ע' 66. ובהערה שם: "הוספת המלקט – ע"פ שיחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו", וראה לקוטי שיחות ח"ב ע' 425).

לישב בסוכה מברכין רק על לחם או מיני מזונות יותר מכביצה (משקל 2 אונס), וע"י בפרטיות בשו"ע סי' תרל"ט. המהדרים – גם מים אין שותים חוץ לסוכה, ואפ"י בשמיני עצרת.

שחרית. תפלה דשבת ויו"ט, **הלל שלם**, וכל אחד מברך לעצמו (כל ט' ימי החג), כופלין הודו לה' גוי' אחר כל א' מהגי' פסוקים יאמר נא גוי', וגם כשמתפללים ביחיד (וכן בכל פעם שאומרים הלל). (אין לולב והושענות בשבת), קדיש תתקבל, שיר של יום, לדוד אורי, ק"י, אתה הראת גוי', ויהי בנסוע גוי' (א"א י"ג מדות ורבש"ע), בריך שמי' וכו', **מוציאין ב' ס"ת**, וקורין ז' גברי בפי' אמור שור או כשב, ח"ק, ובס"ת ב' מפטיר בפי' פנחס ובחמשה עשר יום גוי', הפטרה, יקום פורקן, אשרי, יהללו, ח"ק.

מוסף דיו"ט. נשיאת כפים וכו', ולקחת סלת, שש זכירות.

קידוש: מזמור לדוד, אתקינו, ושמרו, אם תשיב, דא, זכור, על כן – אומרים בלחש, ואח"כ אלה מועדי גוי'.

מברכים לישב בסוכה אחר הקידוש, ולא אחר המוציא.

מנחה. קורין בפי' ברכה. א"א צו"צ, קדיש תתקבל, לדוד אורי, עלינו, ק"י. דין סעודה גי' נתבאר ביום א' דר"ה. אין להכין מיום א' על יום ב'.

הנולד והנחלב ביום א' אסור גם ביום הב'.

ב' דסוכות, יום א' ט"ז בו.

ערבית דיו"ט, ותודיענו (וראה לעיל ב' דר"ה).

הדלקת הנרות: בסוכה, ומברכין להדליק נר של יו"ט, ושהחיינו.

בסוכה מקדש יקנהז"ס: **יין** – **קידוש** – **נ"ר** – **ה'בדלה** – **ז'מן** – **ס'וכה** (בהבדלה נוהגים כמ"ש לעיל ב' דר"ה).

גם בליל ב' חייב לאכול כזית פת בסוכה ואם ירד גשם פטור, והרוצה להחמיר יאכל כל סעודתו בבית ואח"כ יאכל כזית בסוכה, אבל לא יברך לישב בסוכה כל זמן שלא פסק הגשם, ואם פסק הגשם אוכל כזית בסוכה ומברך. ואם אחר שאכל הכזית בלא ברכה פסק הגשם, יאכל בסוכה יותר מכביצה ויברך.

שחרית. משכימין ומקדימין לקיים מצות לולב (ובפרט לפעם הראשונה). נטילת לולב בסוכה מצוה מן המובחר, ואפילו קודם התפלה יכול לברך בסוכה.

נטילת לולב: יקח הלולב בימינו – השדרה צ"ל נגד פניו – ויברך על נטילת לולב, ושהחיינו. מתחילין ברכת שהחיינו – כשהלולב בימינו והאתרוג בשמאלו. בסיום הברכה – מחברין אותם. ויחבר הלולב ומיניו במקום סיומם עם האתרוג בשלישו העליון, אשר אוחזו באלכסון קצת.

סדר הנענועים: ינענע דרום וצפון (לקרן דרומית מזרחית וקרן צפונית מזרחית), למזרח (לאמצע המזרח), למעלה (בהובאה מורידים תחלה מעט "המשכה בעולם", ואח"כ מביאים אל החזה), למטה (בהובאה מעלים תחלה מעט "העלאת העולם", ואח"כ מביאים אל החזה), מערב (ב' פעמים הראשונות לקרן מערבית דרומית. בפעם הג' לאמצע מערב), ולכל צד הולכה והובאה ג' פעמים, ובכל הובאה יביא סוף הלולב ומיניו והאתרוג להחזה "מקום שמכים באמירת אשמנו", ויעמוד פניו למזרח, ראש הלולב יהי למעלה בכל הנענועים. במשך כל הנענועים האתרוג מכוסה בידו – לבד בנענוע האחרון שמגלהו קצת. כשנותנים הד' מינים לאחר לברך נכון לאמר בפירוש שהוא במתנה ע"מ להחזיר, ובפרט ביום הראשון, "והוא תועלת לנותן ולמקבל".

הלל שלם, ומנענעין ארבע פעמים בהלל: בהודו, ובאנא ה' הושיעה, ובכופלו אנא ה' הושיעה, ובהודו הראשון אשר לבסוף, ואם ברך על הלולב בבית הכנסת קודם הלל, ינענע באנא פ"א. בשעת אמירת הלל אוחזין הלולב בידו, ולהנענועים מצרפים אליו גם האתרוג.

הושענות. מוציאין ס"ת א' והארון נשאר פתוח עד אחר ההושענות (כך הנהיג כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו). ומי שאין לו לולב עומד על יד הבימה ומחזיק הס"ת, ואם לכולם לולבים יניחו הס"ת על הבימה. הושענא, למען אמתך, וגם אבן שתי, ומקיפין את הבימה פ"א (היקף שלם) באמירת אבן שתי, ומסיימין אותה באמירת אות "ת".

בשעת אמירת הושענות צריך ליטול הלולב בימין והאתרוג בשמאל (שו"ע כ"ק אדמוה"ז ס"י תרנא ס"ג).

ומנהגנו שהש"ץ אומר בקול רם מאות "ס" או "ע", ובאותיות אלו אומרים תיבת הושענא הן בראש והן בסוף. בהשאר – רק פ"א. (הפסוקים כי אמרתי גוי, לך זרוע גוי – אומרים רק בהושענא רבה). קדיש תתקבל, שיר של יום, לדוד אורי, ק"י, אתה הראת גוי, ויהי בנסוע גוי, י"ג מדות פ"א, רבש"ע, בריך שמ"י וכו', מוציאין ב' ס"ת, וקורין ה' גברי בפ' אמור שור או כשב, חצי קדיש, ובס"ת ב' מפטיר כדאתמול, הפטרה, אשרי, ההללו, חצי קדיש.

מוסף. נשיאת כפים וכו', שש זכירות.

קידוש: אתקינו כו', אלה מועדי גוי.

הוראת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו אשר בימי חגה"ס יוצאים עם הד' מינים ברחוב וכיו"ב, מקומות שם נמצאים בני ובנות ישראל, לזכותם במצוה זו.

א' דחווה"מ, יום ב' י"ז בו.

מוצאי יום טוב, ערבית, אתה חוננתנו, **יעלה ויבא**.

שכח יעו"י או שספק לו, ונזכר אחר שאמר בא"י קודם שאמר "המתחזיר" יסיים למדני חקיך ויתחיל יעו"י, ואם נזכר אחר הברכה קודם מודים אומר שם (ולא יאמר עוד הפעם ותחזינה), ואם התחיל מודים חוזר לרצה. ואם גמר תפלתו – שאמר יהל"ר האחרון – חוזר לראש התפלה. ואם נזכר בשחרית מתפלל שתיים א' לחובה ושני' לתשלומין (וכן בכל יום דחווה"מ).

מבדילין (על הכוס – ולא על הנר ובשמים) **בסוכה**.

כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע הורה לברך לישיב בסוכה בהבדלה דחווה"מ, וכן הורה כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו (אוצר מנהגי חב"ד לחגה"ס ע' שכד).

שחרית. אין מברכין שהחיינו על הלולב, אין מניחין תפילין בחווה"מ, תפלה דחול, **יעלה ויבא**. (ואם שכח דינו כבערבית, ומיהו אם נזכר אחר מוסף אינו חוזר, ובמנחה דינו כבערבית, ואם שכח במנחה ונזכר בערבית מתפלל שתיים, ואם שכח בחזרת הש"ץ שחרית עד שלא סיים שים שלום חוזר לרצה, סיים אינו חוזר, ובמנחה חוזר לראש כיחיד).

הלל שלם. הושענא אום אני חומה, ק"ת, שש"י, לד"א, ק"י, **מוציאין ס"ת** וקורין ד' גברי בפי פנחס, כהן וביום השני, לוי וביום השלישי, ישראל וביום הרביעי, והד' קורא וביום השני וביום השלישי, ועד"ז בכל ימי חוהמ"ס, חצי קדיש, אשרי ובא לציון גואל, יהללו, חצי קדיש.

מוסף. אמירת ומנחתם ונסכיהם כו' אחרי קרבנות כל יום ויום בפ"ע, ועד"ז בכל ימי חוהמ"ס. שש זכירות. במשך ימי חוה"מ מחליפין ההדסים והערבות, כולם או חלק מהם, אבל אין לוקחין בכל יום ערבה חדשה וכו'.

הושענא רבה (ה' דחווה"מ), יום ו' כ"א בו.

נהגו בכל תפוצות ישראל להעמיד קערה בביהכ"נ עבור קופת רמבעה"נ להחזקת העניים היושבים באה"ק ת"ו, וזה שער השמים לזכות לגמר חתימה טובה אמן.

נעורים כל הלילה ואומרים משנה תורה (גם פ' ברכה אומרים רק מקרא ורק פ"א, ובערב שמח"ת אומרים אותה שמו"ת) ותהלים (אחר חצות ובחגירת אבנט. ואין מאריכין באמירתו). לאחר כל ספר מתהלים אומרים ה"יהי רצון" של הושענא רבה, והיה"ר שלאחר צאת הלבנה – אבל לא היה"ר של יום טוב.

מי שלא ישן ס' נישמי בבת אחת (ערך חצי שעה) לא יברך בבקר ענט"י ולא אלקי נשמה, וכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו באגה"ק – הובא בלקו"ש ח"ט ע' 276 – כ': "הוראה לרבים שא"א וכמ"ש בסידור אדה"ז ומובן שאפשר לשמוע ממי שישן (הוראה בחשאי שאומרין, כן שמעתי מכ"ק מו"ח (אד"ש) [נבג"מ])." ושאר הברכות יברך משהאיר היום דוקא. (אחר שעלה עמוד השחר אסור ללמוד עד שיברך ברכת התורה).

שחרית דחווה"מ. קודם הלל – מסירים ב' הכריכות אשר על

הלולב, ואין נשארים אלא ג' הכריכות המאגדים את הלולב
ההדסים וערבות ביחד.

מנהגנו להוציא כל הס"ת שבהיכל ועומדים אתם ע"י הבימה
ומקיפים סביבם בד' מינים ז' פעמים. קדיש תתקבל.
ואח"כ נוטל בידו ה' בדי ערבה וחובטן ה' פעמים בקרקע
ויאמר יהי רצון כו'.

שיר של יום, לדוד אורי, ק"י, קה"ת, מוסף וכו'. שש זכירות.
בהושענא רבה טובלין פרוסת המוציא בדבש.

מנחה. פתח אלי' כו' (וא"א הודו).

הדלקת הנרות: מברכין להדליק נר של שבת ושל יו"ט,
ושהחיינו.

שמיני עצרת, יום שבת קדש כ"ב בו.

קבלת שבת. מתחילין מזמור לדוד וכו' גם **בשמחה ובצהלה**
(וא"א ברנה), כגוונא, ערבית דיו"ט, ויכלו וכו'.

אתה הראת פסוק בפסוק, מוציאין כל הס"ת ומקיפין כנהוג
(הש"ץ מכריז אחר כל הקפה "עד כאן" הקפה א', הקפה ב',
וכו'). מחזירין הס"ת להיכל, עלינו, ק"י.

שלום עליכם וכו' – אומרים בלחש (ע"י לעיל א' דר"ה).

קידוש: יום הששי, יין – קידוש – זמן.

מקדשים וגם אוכלים ושותים בסוכה – הן בלילה והן ביום –
ואין מברכים לישב בסוכה.

בשמע"צ ושמח"ת – אין טובלין פרוסת המוציא בדבש.

שחרית. נוהגין לפרוש פרוכת לבן ומעיל לבן על הס"ת ביום
שמברכים גשם או טל, הלל שלם, קדיש תתקבל, שיר של יום
(וא"א עוד לד"א), ק"י, אתה הראת גו', ויהי בנסוע גו' (א"א י"ג
מדות ורבש"ע), בריך שמי' וכו', מוציאין ב' ס"ת, וקורין ז' גברי
בפ' ראה עשר תעשר גו', חצי קדיש, ובס"ת ב' מפטיר בפ' פנחס
ביום השמיני עצרת. הפטרה: ויהי ככלות שלמה להתפלל גו' –
לדוד עבדו ולישראל עמו. יקום פורקן.

מזכירין נשמות, ומנדבין צדקה לאה"ק לקופת רמבעה"נ ע"י
הכולל, אב הרחמים, אשרי, יהללו, חצי קדיש.

קודם **מוסף** מכריז השמש "**משיב הרוח ומוריד הגשם**",
ומתחילין לומר משיב הרוח ומוריד הגשם.

(טעה ואמר מוריד הטל אינו חוזר).

המתפלל ביחיד ימתין עם תפלת המוסף עד שיתפללו הצבור
כדי לומר מוריד הגשם.

שמע הכרזת משיב הרוח ומוריד הגשם קודם שהתפלל
שחרית – **אם אין מתפלל במנין אחר** – יאמר גם בשחרית משיב
הרוח ומוריד הגשם (ס' המנהגים ע' 69-68).

בחזרת הש"ץ תפלת גשם. נשיאת כפים, קדיש תתקבל וכו'.
ולקחת סלת גו', שש זכירות.

קידוש: מזמור לדוד, אתקינו, ושמרו, אם תשיב, דא, זכור,
על כן – אומרים בלחש, ואח"כ אלה מועדי גו'.

בערב שמח"ת אומרים פ' ברכה שנים מקרא ואחד תרגום.

מנחה. קורין בפי ברכה, א"א צו"צ.

סעודה ג' – ראה יום א' דר"ה.

בשמיני עצרת לפנות ערב נכנסים לסוכה (ואוכלים או שותים דבר מה) "צו געזעגענען זיך", אבל אין אומרים ה"יהי רצון". הנולד והנחלב ביום א' אסור גם ביום הב'.

שמחת תורה, יום א' כ"ג בו.

ערבית דיו"ט, ותודיענו (וראה לעיל ב' דר"ה), ק"ת.

הדלקת הנרות: מברכין להדליק נר של יו"ט, ושהחיינו.

אתה הראת פסוק בפסוק.

ע"פ מנהג חב"ד בשנים האחרונות מוסיפים לאח"ז הפסוק "והי' זרעך כעפר הארץ ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה ונברכו בך כל משפחות האדמה ובזרעך" (סה"ש תשי"ח ח"א ע' 60).

מוציאין כל הס"ת ועושין הקפות כנ"ל בשמיני עצרת, מחזירין הס"ת להיכל, עלינו, ק"י.

קידוש. יקנה"ז: יין - ק'ידוש - נ'ר - ה'בדלה - ז'מן.

(בהבדלה נוהגים כמ"ש לעיל ב' דר"ה).

שחרית. נשיאת כפים בתפלת שחרית, הלל שלם, קדיש תתקבל, שיר של יום, ק"י.

אתה הראת, מוציאין כל הס"ת, ומקיפין רק שלש פעמים וחצי, אבל גם אז אומרים כל סדר הקפות, ומחזירין הס"ת להיכל.

אומרים י"ג מדות פ"א, רבש"ע, בריך שמי' וכו', **מוציאין ג' ס"ת,** בס"ת א' קורין וזאת הברכה, וכל הצבור עולים לתורה, וחוזרין כ"פ עד מעונה.

קודם חתן תורה עולה אחד עם כל הנערים, ומברך אתם ברכת התורה. (מנהג העולם שאחר קריאתם פורשין טלית על הנערים ועל שאר העומדים אצל הבימה ואוי' המלאך הגואל – אבל ראה שיחות כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו, באוצר מנהגי חב"ד לשמח"ת ע' שפ).

אח"כ אומר מרשות לחתן תורה וקורין ממעונה עד הסיום.

אין נוהגים לפרוש טלית על ראשי העולים לחתן תורה או לחתן בראשית.

גם העולה לתורה אומר "חזק חזק ונתחזק" [וכן בסיום שאר הספרים].

ולא יסירו הס"ת הא' עד שיניחו הס"ת הב', ואומר מרשות לחתן בראשית וקורין מבראשית עד לעשות, עונין בקול רם פסוקי ויהי ערב, ויכלו גוי' לעשות, והש"ץ חוזר אותם.

ומניחין ס"ת ג' אצל ס"ת הב' ואומר חצי קדיש. מפטיר כדאיתמול.

(החתן תורה והחתן בראשית והמפטיר יכולים להיות כלם כהנים).

הפטרה, שישו ושמחו וכו', אשרי, מוסף וכו'. שש זכירות.

קידוש: אתקינו כו', אלה מועדי גוי'.

כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו נהג בהתוועדות שמח"ת להזכיר

ע"ד השתתפות כל אחד ואחת במגבית "קרן השנה" (לקו"ש ח"ב ע' 651).

אסרו חג, יום ב' כ"ד בו.

ערבית, אתה חוננתנו.

מבדילין על הכוס – ולא על הנר ובשמים.

אין מתעניין אפילו חתן ביום חופתו, ומרבין קצת באכילה ושת"י.

שבת בראשית. כ"ט בו.

כ' בלוח היום יום (ד' טבת) שנשיאי חב"ד היו מעבירים את הסדרה פרשה אחת או שנים אור ליום ששי. ביום ששי אחר חצות התחילו עוה"פ מתחילת הסדרה עד סופה עם ההפטרה. שבת בוקר קודם התפלה עברו עוה"פ משביעי. כשהיו שני הפטרות – היו אומרים הפטרת הסדרה ביום ששי, ובשבת את הפטרת הצבור של שר"ח, מ"ח וכיו"ב.

ועוד מוכח מלוח היום יום דאפשר ג"כ לקרות ביום ששי ב' ההפטרות ביחד, וכן בב' הפטרות דשבת ר"ח או פרשיות מחוברות וכיו"ב.

(כמובן, זהו רק בהנוגע לעצמו בעת העברת הפרשה, אבל בעת קריאת ההפטרה בש"ק, קורין רק זו המיוחדת לשבוע זה).

מתקנות כ"ק אדמו"ר (מוהרי"צ) נ"ע לגמור כל התהלים בש"ק מברכים החדש בהשכמה, קודם התפלה, ואחר אמירת כל התהלים יאמרו ק"י, ואם יש חיוב – יא"צ או אבל – אומרים ק"י אחר כל ספר, אחרי אמירת היה"ר שאחרי הספר, ועכ"פ יאמרו – זה האומר קדיש.

הפטרה: מחר חדש. (קרא הפטרת השבוע קורא אחריי מחר חדש, ואם נזכר אחר הברכות קורא אותה בלא ברכה).

מברה"ח ר"ח מר-חשון ביום הראשון וביום השני, ונכון לדעת זמן המולד קודם שמברכין החדש, א"א אב הרחמים.

אחר התפלה – התוועדות (וכן בכל שבת מברה"ח).

במנחה א"א צו"צ.

נמשכה סעודה ג' עד הלילה, אותם שאכלו כזית הן ביום והן משחשיכה יאמרו רצה ואח"כ יעלה ויבא.

בכל ער"ח מבקרים חכמי הכולל דאה"ק את מקוה"ק ומתפללים לשלום גבאי ונדיבי הכולל בארץ ובחו"ל, וכשער"ח חל בשבת מבקרים ביום ה' שלפניו.